

Ο ιδεαλισμός των νέων δεν αποτελεί την λύση

Αφορμή για τις παρακάτω σκέψεις μου απετέλεσε η επιλογή και διαδοχή στην Ηγεσία των διαφόρων κρατών. Βέβαια το πρόβλημα προσωπικά δεν με αφορά άμεσα, με ενδιαφέρει όμως ως Έλλην σκεπτόμενος πολίτης, προσδοκώντας ως πολιτικοποιημένο πρόσωπο, οι ηγέτες των πολιτικών κομμάτων στο Ελληνικό κοινοβούλιο να είναι οι κάλλιστοι των πολιτών.

Παρουσιάζοντας την σκέψη μου με κανόνες της στρατιωτικής ορολογίας, τον μεν νεαρό, ευχαρίστως θα τον δεχόμουν ως μαχητή, ενώ τους έμπειρους πολιτικούς, ως ηγέτες στο πεδίο της Μάχης.

Η Ιστορία έχει διδάξει πολλά δεινά, που υπέστη η ανθρωπότητα, όταν συνέβη το αντίθετο, και άλλαξαν οι ρόλοι, διότι έρχεται σε απ' ευθείας αντιπαράθεση με την ίδια την φύση του ανθρώπου. Βέβαια! Υπάρχουν στην πολεμική ιστορία και εξαιρέσεις, όχι όμως στην Πολιτική.

Πρώτον: Ας φέρουμε στο νου όλοι μας, πώς σκεπτόμασταν όταν ήμασταν νέοι και πώς σήμερα, πόσο απορρίπτουμε τις ιδεοληψίες μας της νεαρής μας ζωής, σήμερα. Ο άνθρωπος κατά την παιδική και εφηβική ηλικία θέλει φροντίδα υλική και πνευματική με πρότυπα στην οικογένεια, στην κοινωνία, στην εξουσία. Όσο λοιπόν ο νέος μεγαλώνει χάνει σιγά – σιγά τις σωματικές του δυνάμεις και με την πάροδο του χρόνου, με την πείρα της ζωής και την μόρφωση αποκτά ισχυρές πνευματικές δυνάμεις, σύνεση και σώφρονα λογισμό, στοιχεία απαραίτητα για έναν ηγέτη. Εάν δεν συνέβαινε αυτό, τότε ο άνθρωπος μετά το 50ον έτος της ηλικίας του θα ήτο πλέον για τον καιάδα.

Δεύτερον: Οι αρχαίοι Έλληνες επέλεγαν τους ηγέτες των Πολιτικούς και Στρατιωτικούς μεταξύ των καταξιωμένων ανθρώπων μέσα από την κοινωνία,

με στοιχεία την πείρα, την καταξίωση, την πρόοδο και την σύνεση. Στα νεώτερα χρόνια κατά την περίοδο του μεσοπολέμου, στηριζόμενοι στα λάθη των τότε ηγετών, οι λεγόμενοι προοδευτικοί της εποχής, κατά κόρον διατυμπανούσαν, ότι «πρέπει οι νέοι ν' αναλάβουν την εξουσία...», έτσι! απέκτησε μεγάλη ισχύ η χιτλερική προπαγάνδα και ο Σταλινικός ολοκληρωτισμός. Διότι είναι αλήθεια, αυτά τα επαναστατικά κινήματα έχουν πάντοτε μεγάλη απήχηση και πρόκληση στην νεολαία.

Οι παλαιότεροι γνωρίζουμε, πόσο! Τα ρωμαλέα νεανικά νιάτα της εποχής εκείνης, κατέληξαν εφιαλτικά για την ανθρωπότητα.

Άλλα λοιπόν είναι τα προσόντα του ηγέτη και άλλα του μαχητή. Το ένα θέλει πείρα και σύνεσή και το άλλο σωματική δύναμη και τόλμη. Ανθρωπίνως δεν μπορεί να τα έχει όλα ο ένας εκ των δυο.

Εάν οι ηγέτες δεν είναι συνετοί και ως ανίκανοι επιδιώκουν εκμεταλλευόμενοι την τόλμη των νέων να επιβάλλουν διά της βίας τ' άνομα σχέδιά τους, τότε θα έχουμε αυτό που επισήμανε ο αξιότιμος καθηγητής κ. Σινόπουλος: «οι Βάρβαροι δεν θα ξανάρθουν από τα σύνορα, τους εκπαιδεύουν οι σοφιστές με τα μέσα ενημέρωσης, και οι ορδές τους, από τα παιδικά δωμάτια θα ορμήσουν».

ΗΓΕΤΗΣ: Το κυρίως προνόμιο του ηγέτη είναι, να ζωντανεύει ελπίδα στις ψυχές των Ανθρώπων. Μόνο από εμπιστοσύνη στο πρόσωπό του, ν' ανθίζει χαμόγελο, να βουρκώνουν μάτια, να γεννιέται στη θέα του, αυθόρμητα στο πλήθος γιορτή.

*Ιωάννης Μ. Ασλανίδης
Αντιστράτηγος
Επίτιμος Διοικητής της Σ.Σ.Ε.*